

Serdar AYDIN

1970... Hala, ölüyor... Teknik Üniversite... Bir Haritacı... İlk şiir
1993... Son sayısına değin İzlek Dergisi... Kaf Dağından sürgün bir
Terekeme (Karapapag)... Dünyanın en güzel bozkırı, Ankara... Hala,
sözcükler ve şiir...

serdaraydin70@hotmail.com

Yayımlanmış Kitapları:

- Nilgün Marmara Metinleri ve Fragmanlar, şiir-metin, İzlek Yayınları, 1997
- ay... düşüyor... üstüme, şiir, Kül Sanat Yayıncılık, 2003
- ...sonra, sözler..., şiir, Kül Sanat Yayıncılık, 2006
- Üzerine Yazılar, eleştiri-çözümleme, Kül Sanat Yayıncılık, 2007
- Fatma Tülin Resmi:Algı, Form ve Pornografi, resim eleştirisi-çözümleme, Sel Yayıncılık, 2009
- Aphrodisia'lar, Şiir, Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, 2011
- Yol Üstündeki Yazıcı/Ahmet Oktay Poetikası İçin Bir Yaklaşım, Mola Kitap, 2012
- Nilgün Marmara Metinleri ve Fragmanlar, 2.Basım, Şiir-Metin, Medakitap Yayınları, 2016

Tayyar EREN (1944): Yükseköğrenimini 1964-68 yıllarında A.İ.T.İ.A' da tamamladı. Hocaları Eşref Üren, Lütfü Günay'dan desen ve boya eğitimi aldı. Sanat anlayışını; modalar ve günlük felsefeler adına oluşan tüm koşullara ödün vermeksizin, kökleri kültür ve doğaya bağlı, rastlantı ve özeleştiri ile kendiliğinden oluşan bir varoluş süreci olarak özetleyen Eren, çalışmalarını Ankara ve Bodrumdaki atölyelerinde sürdürmektedir.

Janis'in Yüzleri - Serdar Aydın

1. Baskı: Eylül 2016, **Baskı Adedi:** 1000
ISBN: 978-605-66271-7-0, **Genel Dizi:** 8

Yayına Hazırlayan: Ali Hikmet Eren

Kapak Tasarım: Engin Günay - Ali Hikmet Eren

Desenler: Tayyar Eren

Baskı Hazırlık: Karizma Reklam - 0.312 418 20 92

Baskı: Kardelen Ofset Matbaacılık Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
İncesu Cad. 96'lar Apt. 6/Y, Çankaya/Ankara
Telefon: 0312 432 13 78

Tüm yayın hakları saklıdır. Yayıncı izni olmadan, kısmen de olsa, fotokopi, film vb. elektronik ve mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz.

Medakitap Yayınları

Saray Fatih Mah. Ergazi Cad. Polat Sk. 2/18
Pursaklar / ANKARA - Tel: 0544 - 3122873

Sertifika No: 13337

www.medakitap.com

Serdar AYDIN

JANIS'İN YÜZLERİ

Desenler: Tayyar Eren

*Karanlığın girmeye korktuğu şehri geçtim
Çölge olmayınca ruh yalnızdı. Uludum*

PROLOG

pamuk tarlaları soluklanıyor, görüyorum: zenci köleler
siyah ışıltılar yayıyor güneşin altında, müzikal bir iç çekiş
tuhaf mırıltılar, ağız armonikaları, boğuk sesler
sözcükler anlamlarından uzaklaşmış,
çağrışım ulakları seferber
sesler ve tını: siyah, simsiyah...
zenciler müziklerini yaratıyor, görüyorum,
akarken tenin kesiklerinde acı
ve kırbaçların gözleri yaşarırken
söz kana ses çığlığa karışıyor... zenciler, güneşin altında
simsiyah...

...blues of the voice

siyah kent soluklanıyor, sidik kokan sokaklar yorgun,
görüyorum:

frengili fahişeler korkusuzca düzüşürken
öksüz bir kedi uyuyor en yaşlı binanın yağmur oluğunda,
sessizce
bir adam, geceden karanlık gitarını okşarken elleri yanıyor
yüzyıllar geçiyor kopan son telin ardından...
müzik hiç susmuyor

gitarıyla sevişiyor adam, orgazm çığlıkları yayılıyor

...blues of the time

gece soluklanıyor, çıkmazında bir *night club*,
içeride eroinman diva, *queen of the darkness*
elleriyle gece kuşakları çizip, karanlığa mastürbasyon yapıyor
sigara dumanları arasında yoksul inleyişler,
orgazm öncesi son intihar
siyah suyun gerisindeki öyküleri anlatıyor,
deltanın ve gecenin kederi
arkaik bir yanılısamaya dönüşüyor
büyük elma'nın göbeğinde, 52.cadde suskun
pamuk tarlaları diriliyor sessizce,
ellerinde çapalarıyla işçiler
kente yürüyor, sarsıntı siyah, simsiyah bir bulut, yavaşça
yer değiştiriyor, gecenin kuşakları çözülüyor,

siyahın sırrı akmakta
karaşın diva sesini yıkıyor, *night club* sessiz

...blues of the night

kara gözlerde ölümün korkusu... açlıktan ölmek üzere Afrika
yüce sanayicinin ve özgürlükler ülkesinin
ve silahlanma bütçesinin
...selameti için, ölmeli çocuklar...
kıvrınarak ölüyorlar, soysuz bir çağ bu
bebeklerin başında anneleri ağlamaktan utanırken,
özgürce ölüyor çocuklar,
anneler çaresiz, utanmaz bir tarih bu, Afrika kanıyor
kan nehirleri okyanusa ulaşıyor,
büyük denizin yüzü kızarmış, dinmiyor gözyaşı
ölümler arttıkça acı çoğalıyor...

ve müzik sürmekte
ülke, kıta, coğrafya değişse de aynı yalan semiriyor
pis pis sırtıyor herkesi düzen fahişe: erdem...

apış arasında ninniler söylüyor cellatlarına
erdem söylemleri çoğaldıkça acı büyüyor

...blues of the humanity

bozkırın ortasında karaşın yazıcı, iç çekiyor
geceye bakıp ağlıyor, gözyaşları kara
kederi siyahın siyahı, **blues of the black**

elinde sözcükler kalbine saplayıp durmakta,
damarlarında asit, alkol ve acı, ne yapsa olmuyor
içindeki uçurum derinleştikçe korkusu dilini koparıyor,
baykuşlar şaşkın, bayankuşlar sessiz, mezarlıklar ürkmüş
ölememiş cesetler inliyor, ölüler huzursuz, sokak tedirgin,
kan siyah ve gece yoksul,

bozkırın ortasında “son” yaklaşıyor, yazıcı umutsuz
zenci diva'nın kocaman memelerine bastırıyor burnunu
siyah elleriyle kıvrıcık saçlarını okşuyor diva,
bir ezgiye başlıyor, blues... bozkıra yayılıyor

...blues of the steppe

yıllardır ölemeyen sarı kız, durmadan ağlıyor,
kafatası çürümüş,
siyah gözyaşlarının düőtüğü yerde... **blues of the tears**

karanlığın öncesi korkunç bir okyanus, genişliyor
gecenin varsıl rahmi... doğuruyor durmadan: acı...
acı dokusuna sınıyor asılsız dünyanın,

the kingdom of the manhattan

kıpırdayan u-mutsuzluk, siyahın kararsızlığı
karanlık kütle kıpırdıyor, erdemın sonsuz yalanları
cellatlarını azdırıyor, kimse bilmiyor nedir mutluluk
lanet olası mutluluk nedir, kimse bilmiyor... bir ceset inliyor:
ayın yüzüne kusulan siyah bir betik-miş mutluluk
şair susuyor

öksüz zenci ruhunu üflüyor armonikasına
pamuk kozaları patlıyor, onlar
gecenin havai fişekleriydi, güneşten kovulmuşlardı,
onlar yalnızdı ve yalnızlık bir sokak köpeğiydi... yalnızlık
...ölü doğmuş eniğini yalıyor

...blues of the street

üç sözcüklü bir veda: *bye bye bird*
kuşlar da gitti, dönmeyecekler

ay... ceninken düşmüştü üstüme, yazmıştım bilmeden,
sonrası sözcüklerdi
adres defterinde yitirmiştim en sevdiğim meleği,
janis... cry baby... kimseye sövemeyecek artık, sevişemeyecek,
sigara ve *bourbon* içemeyecek, melek tozu kullanamayacak,
şarkı söyleyemeyecek... please, cry baby

janis'in çığlıkları artık yok,
ölüme öyküneren gecenin karanlığı... ***blues of the sorrow***
karanlık... içine alacak korunmasız tinimizin prensesini,
janis, duymayacak bordo sözcüklerimi, bozkırın acısı
dinmeyecek,
janis... neredesin, please, cry baby

yazıcı inlemekte:

solumdaki ağaç yeşerdi
her yaprağında güzel hayaletleri ölülerimin
bir mezar kadar kederliyim
çölüm buz kesti, bozkır çaresiz
neredesin janis, nerede...

...ölü meleğim, olmayanım, uzaktakim: janis,
duymuyor ki sesimi
şimdi onun yüzlerine betikler yazıyor kalbimin öksüz şairi
cenazesinde karsiyah divanın, hıçkırarak... **blues of the alone**
yalnızlığından deli gibi korkup, sürekli soruyor
neredesin janis...
sessizlik kuduruyor, yanıtlar gaip, inliyor gece
kusuyor sözcüklerini yazıcı...

ölü babasının yüzünde doğumunu görüyor kederin
göbek kordonuna asılmış kız çocuğunu okşayıp,
ninniler söylüyor
gece karası saçlarını tarıyor evcil iblisin
aşklardan evine kırgın dönen oğul,
umutsuz tenine sarılıyor anne-gecenin

“zamanın teni” utanıyor, “dünyanın teni” mahcup,
yazıcı u-mutsuz, yazıcı kırgın
janis’in yüzlerine bakıp

ilk dizesini saplıyor sonraki sayfanın rahmine:

gördüm yüzünü janis,
gördüm ve inandım acıya...

karaşın sözcükler çoğalıyor... **blues of the words**
görmek, tanrısız bir yalvacın en umulmadık mucizesi

yazıcı haykırıyor,
gamlı sözcükler denizaşırı ülkelere kaçışıyor,
okyanus kabarıyor, susmuyor şarkılar,
yüzler tükenmiyor... **blues of the face**

bir söylence yankılanıyor kaf dağında,
karaşın mesellere inanıyor bozkırın insanları
çünkü aşk... ölümcül bir olasılıktır ve ölü bir kadın için

gördüm yüzünü janis,

gördüm

ve

inandım acıya...

Bir gün gelecek, herkes bütün bunların nedenini, bu acıların neden çekildiğini öğrenecek. izli hiçbir Şey kalmayacak...

Zaman geçecek, bizler sonsuzca ayrılıp gideceğiz yaşamdan. Yzlerimiz, seslerimiz, kaç kişi olduğumuz, hepsi unutulacak. Ama acılarımız, bizden sonra yaşayacak olanlar için sevince dönüşecek...

Biliyorum konuşmaz deniz, gece konuşmaz, kelimeleri yoktur ölümün; yalnızca Hayat seslenebilir, seslenecekse...

janis'in yüzleri

*time never dies
the circle is not round*

görmek

tanrısız bir yalvacın
en umulmadık mucizesiydi

gördüm yüzünü janis

gördüm
ve inandım acıya

kentler yürüyor

zamanın tiranlığında

güneşin dudakları büzüşmüş

cinsel meseller anlatıyor anaç bir kadın

vulvasını gerip gökyüzüne

gülümsüyor

nesnelerin doğası arzusuzdur
bağbozumu sözlerden sızar öksüz coğrafyalar
muştularımız ve umutlarımız... ağlarına takılmıştır gecenin
ve yüzlerimiz... lanetlenmiştir biz doğmadan önce

janis, olmayanım, acının sunaklarıymış yüzlerimiz...
bilmiyorduk, deniz kızları yalan söylemişti
akşam bir martı ölüsüydü ve
ay günleri isterikti çoğu zaman

örümceklerini temizliyorum gökyüzünün
odamın ortasından geçen fay hattı her an kırılabilir

abdalım düşlerini bezeyip, mırıldanıyor:

*yaram güzeldir
çünkü aşktandır
tenim kesiktir
çünkü aşktandır*

operanın son perdesinde
çığlıkları yükseliyor Don Hose'nin
öldürmüştür aşkını, Carmen'i
tapındığı kadını, öldürmüştür

final muazzamdır, perde iner
mor ve çingene bir boşluk kalır sahnede
salon her gece aynı ölür
Carmen her gece çingene ve güzel

gözleri yaşıyor Don Hose'nin
Carmen'in dudakları seyiriyor
oysa bir ölü sevicidir Don Hose,

her gece ölüsünü becerir Carmen'in
her gece yine katil

herkes gittikten sonra, şehvetle açılır perde
gece yarısından sonra başlar hazzın grotesk operası

janis gülümsüyor, sigarasını yakıp
bir yudum daha alıyor içkisinden
anlatmaya başlıyor

modern zamanların piç öykülerini

janis şarkısını söyler:

kara kuru kızların coşkusu delişmendi
gece mavisi bakışlar tutuşturdu teni
tenin yalımında kara büyü ormanları

ölüm meleğinin yitik duygularıydı

parmak uçlarında el yazması motifler

sokak keserken geyik ölüsü tapınaklar
haraç isterdi atlıkarınca kolonisinden
yeni yetme orospular, sessizce inlerdi

gökkuşakları geziniyor yüzümde

varsıl diktatörlüğü yıkıldı Etik A.Ş.'nin

çok uluslu kumpanya aşklar iflas etti

kısa namlulu sözcükler çingeneleri anlatıyor

usuma dolanan özgürlük baladı

sarmalarken yüreğimi

woodstock'da rahmine kaçıyorum ayın

piç zamanlardı öyküsünü anlattığım

bütün vahiyler çıkmazda

kadehte arsenik buğusu

çıldırıyor sentetik hazzımı

ölünce, bütün zulalarımı

yıldızlara bırakacağım

yıldızlar

benim gayri meşru çocuklarımı

son bakirenin kanı şölenlerle akıtıldı
bekreti boynunda orospular dolaşıyor
medyanın cam gözlerinde
iktidar budalası sokak kedileri gülümsüyor
ayrıkısı memelerinde engerek yılanlarıyla
müşteri bekliyor kanatsız melekler
gri sokaklarda siyaha yakın duvarlara siniyor
ö l ü m ü n k o k u s u

ıslak parke taşlar üzerinde öksüz bir soru:

n i y e y d i

sözlerin ve seslerin hükmü yoktur

batini yorumlar sarar benimizi
direniriz, unutmamak için gördüklerimizi
çünkü katliamların ve çığlıkların hükmü çoktur
çünkü bir fesleğen ölüsüdür akşam

Don Hose uzaklardan haykırıyor:

ey aptal aşıklar, işeyeceğim üzerinize
izleyip de duygu seline kapıldığınız
güzel Carmen'inizi öldürdüm işte
ve her gece ölüsünü beceriyorum
eksilmesin gözyaşlarınız
bir gün öldüğünüzde sizi de...

abdalım gülümsüyor

tehditler sürerken
ve bok çukuruna dönmüşken hayat
abdalım hala gülümsemektedir
güzel yarasını okşayıp
yüzü aydınlanırken

çünkü inanmaktadır aşka
yarasının aşktan olduğunu söyler
güzeldir yarası, aşktandır
kesiktir teni, aşktandır, bilir
bilir de söylemez sırrını aşkın
güneş gülleri boy verir
tarih eskisi kadının yanağında
eritilir yalnızlıklar
salya sümük sözler kıskançtır
ellerini karıştırmış cin şaşkın
Şehrazat bir düş kızı
utanır onca sözden

1001 gece ırzına geçilmiştir düşlerin
öylesine bakakalır

usulca boşalırım rahmine kentim

sataşırken kösnü deniz kızlarına
söylemi kanatlanır mavinin
orada bir balınayı öperim dudaklarından
şehvetli dilimden deniz yıldızları çoğalır
boz bulanık bozkır cinleri
saçını çeker Şehrazat'ın
yaldızlı bir samanyolu akıp gider düşlerinden
utanır, sıkılır
uçan halısı çalınmıştır, yalnızdır
Don Hose peşindedir
Şehrazat, küçük bir orospudur
sokakların ve hazzın prensesidir artık...

janis şarkısını söyler:

dilimi uzatıyorum yalnızlığın gözelerine
bakışlarımın boşluğunda kentler aydınlanıyor
hep yeniden başlarım şarkıma
sokaklar çoğalır her notamdan
saçımı savursam sanki kıyamet
yüzümde ruhunu bulur sokak çocukları
ben, size bir şey söylemem
siz, anlarsınız söylemediklerimi
hadi, yüzüme bakın, yüzüme
göreceğiniz acıdır

burada olmanın

bu şarkıyı söylememin nedeni

acıdır, yüzümde göreceğiniz

korkmayın, ürkmeyin

bakın yüzüme,

ben, sizin yalanlarınızı

söyleyemedikleriniz

iharetleriniz

ve her an ırzına geçtiğiniz,

kanını akıttığınız

masumiyet

bakın yüzüme,

-istemerseniz de, göreceksiniz

her şeyi...

abdalım heyecanlanır

alkışlar şarkıcı kızı

tek bir dileği vardır

saçlarını örmek ister onun
yarasına dokunur sonra nedensiz

hala inanmaktadır aşk'a

abdalım, inatçı ve büyümez bir çocuktur

Şehrazat gözlerini kapar

pornografik betiklerdir anlattığı masallar

1001 gece susmayacaktır ama

Don Hose iyice yaklaşır

lanetli güller doluşur gözlerine totemlerin

kör tabular savrulur denize

mavi ve ıslak bir sözcüktür deniz

ve gözyaşı tek anlamlıdır *bütün kara parçalarında*

kimse bilmez bir yalnız neyi bekler

kıvrılan yılanın pulları dökülür

annesiz ve yurtsuz, ağlar Şehrazat

bir kez daha açar kapılarını düş

elinde bir demet *küçüköröspü* çiçeğiyle

Şehrazat'ı teselli eder abdalım

gülümser, aşkla, mum yakar

harmanisine gizler geceyi

*ben daha çok taşlarımı anlıyorum nedir
ve nedir taş-
çakmak taşı satranç taşı
sapan taşı gök taşı
reddetmek gerekiyor kimi taşları ve şeyleri*

nasıl da bilmişti o inançlı müntehir
reddedilmesi gerektiğini kimi şeylerin
geçte olsa anladım: reddediyorum kimi taşları
kimi insanları ve giden sevgilileri
yalan sevişmeleri en çok da

çünkü artık biliyorum, tenin kiri kalıcıdır ve çıkmaz
yalan dudakların izi kangrendir, çürütür yüreği

öfkemden çekiniyor yüce Zeus
koruların sessizliğinde ağıtlar söyleniyor
yoksul tenime sinen kent varoşlarına çekilmiş
umutsuz bir anı daha kesiyor bileklerini
italik kara parçaları çoğalıyor öksüz sokaktan
biliyorduk, korkak bir asiydi kuzgunun çığılığı

yüzüm değince yüzüne göz bebeklerim çatallanır
bir göl parçası düşer alınımıza sakın
karabasanlar kuşatıcıdır ve yayılır belleğe
söyleyemediklerimiz yüzümüze gizlenir
sır gaip esrar vazgeçilmezdir

abdalım zil takar

tef çalar
tuhaf bir ayine başlar
tek umudu
aşka inandırabilmektir
gecenin çocuklarını

uzaklarda, penisini sallar Don Hose
Carmen'in cesedini sürükler ardınca
aşk, parodisidir aşkın -(abdalım inanmaz)
aşk, apış aralarına sıkışmıştır-(abdalım çığlık atar)

Don Hose, haklıdır!... lirik öldürme eylemidir Aşk:
ve ölü sevicidir bütün aşıklar : -(abdalım ağlar)

Şehrazat itirafa başlıyor:

iki sevişme arası
çifte yalnızlıklardı bütün masallarım
aşılmaz bir engeldi üstümde tepinen gök
kasırgalar dolaşiyor boynumda
kırılganlıklar dizisi anılarım
söyleştiğim kendimdi, hiç kimse yoktu gecemde
istememez miydim ardışık orgazmlar yaşamayı
ilk sevişmeden sonra koparsaydı kafamı sultanım
anlatmazdım bunca öyküyü

ay ışığı yabancılaşırken tenime
şarkılar ve dans yok ediciydi
ben, janis'in kardeşiyim
sakladım bunca sene sırrımı
masallar anlattım 1001 gece
unutmamak için kardeşlerimi

unutmak öldürmekti
ölmekti unutmak
unuttum şimdi her şeyi
önce intihar edip sonra
Don Hose'ye sunacağım bedenimi
yüz yıllardır yaşadım ve gördüm ki:

aşk ıssız bir köpek leşi

abdalım daha fazla dayanamaz: çıldırır
inancını yitirmiştir
delice bir şarkıya başlar
tef çalar
ateş yakar
mırıldanır: *aşk ritüel düzüşme erki*

abdalımın sonu hazindir
harmanisine asar kendini
bir nilüfer olur gölün dingin yüzünde
kuzeyde, yapayalnız bir yıldız

çağırır intiharı

yılan, dansını sürdürür
egzotik bir iz kalır gecede
Şehrazat konuğudur kuzeydeki yıldızın
sessizlik kuraldışı
gece, suskuyla çoğaltır ezgiyi
dişil ezgi yitirmiştir gizemini
maskeler sahipsiz ölüleri kucaklar
saydam tarih balçığını yoğurur

kısık sesiyle katliamları anlatırken kudurgan lir
hıçkırık bu sektörden dışlanmıştı

janis şarkısını söyler:

eskimiş düşler sonrası yalnızlıklardı
usumuza düşen
sözdü gecenin ardındaki kederli dağ
suskun doğanın çınlayan sesiydi
şarkım, sizlere bir şey anlatmaz
siz, yüzüme bakmaktan korkanlar
koparın kulaklarınızı
yağmaladığınız bedenlere tapının
dönüşün akittiğiniz sıvılara
kan tutsun yüreğinizi
kahkahalarınız midemi bulandırıyor
siz;
bu hayatı çekilmez kıldınız...

yüzün
aydınlık masalların kahramanıydı
yüzün
çocukların şenlikli körebesi
ve şimdi usanç dolu ellerimde yitiyor
bozkırın kentleri
çocuksu telaşlar hep ürkütüyor bizi
konumsuz güneşler arıyorum janis
aldanmış şiiirler
ve aldatılmış şairleri seviyorum
yalnız, ama gerçekten yalnız
ağaçlara öykünüyorum
şakaklarıma selvi ağaçları
yüreğime bir çınar ekdim
insanlardan umudumu kestim
insanlardan umudumu kestim
insanlardan umudumu kestim
bütün ağaçları kardeş biliyorum
bütün yapraklarla kardeşlik
yemini ettik
kimse efendisi olamaz bir ağacın ve ben
özgürlüğü ağaçlardan öğreniyorum
sonra seni dinliyorum janis
ve korkmadan yüzüne bakıyorum
insan olmanın hallerine
alkol kalıtı düşlerime...
bir ara nedensizce susmuştum
buzullar erimiş
okyanuslar kabarmıştı ve
artık yalnızdım
bir ağaç gibi tek ve hür

Abdalım bir göl söylencesine dönüştü

Şehrazat'ın intiharı trajikti
masalsız kalmıştı insanlık
herkes çok üzgün olsa da,

Don Hose, sevinçten çıldırıyordu

janis şarkısını söyler:

gitmekle tükenmiyor sorular
düşünce gizden içeri
insan ıssızlaşıyor ve
çoğalan suretleriyle
yapayalnız
ıssızlaşıyor insan

ben sana öfkenin sırrını söyledim
yalan gülümsemelerin hainiydim
dilsiz ve günahkar kuş sürülerini
bağışladım bedenine
ellerimi çivileyip serseri bir buluta
yağmurlarını ağladım
mevsimsizdim
çünkü sevişmiştim yoklukla
alnımda yazılı bir balattı adın
tutkuyu anlatıyormuş
sonradan anladım
günahkar tanrımın kalıntılarıydı
librettosu şarkılarım olan opera
sana bırakacağım son çığlığı
çünkü gidiyordum

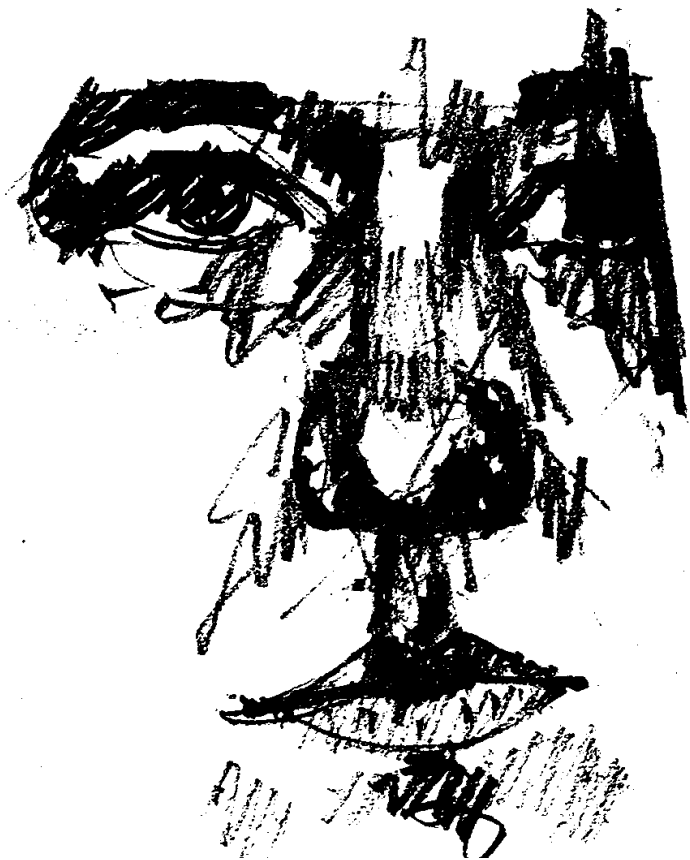
çünkü gitmek doğüstü bir eylemdi
ve elbet şarkı söylemek
yüzüme bak çocuk
her ne göreceksen
yüzüme bak
ölümden ve yalnızlıktan korkma
aslında tanrı da yalnızdır
ve ölüm garip bir nisan şakasıdır
çünkü
gece her anlamın iki katıdır çocuk

Carmen'in bedeni çürümeye başlamıştı

bir mezbahaya satmıştı Don Hose
Şehrazat'ın cesedini, yapayalnızdı

romantikliği yalnızlıktandı
lirik ayyalar söylüyordu aşkı anlatan
elbet bir Carmen bulmalıydı
sevgilisiz duramazdı bir aşık
(bir ölü sevici, cesetsiz...)

Don Hose, Carmen'siz bir Hiç'ti

bir deniz ülkesine savuruyorum benliğimi
her an boğmaya çalışsam da belleğimi
ben katil değilim, unutamıyorum hiçbir şeyi
geceden geceye uzayan kahrır
hep aynı denize götürüyor beni
bir denizin çekildiği bütün kıyıları biliyorum artık
yakamozları salıp beynimin ücretlerine
aynı koyda batırıyorum gemilerimi
iskele bir yere uzanamıyor,
bordo denizlerini yitiriyoruz ilkyazın
janis, janis, bil ki
vazgeçmeyeceğim yüzüne bakmaktan

janis şarkısını söyler:

*oysa sevginiz hüzün veriyor
demişti, bir sokak çocuğu
anlamamıştım
yıllar sonra çırpınırken bir şarkıda
anladım ve
şarkılarım çığlıklarım oldu
çığlığım kahırlı bir dağ*

*demiştim ya,
saçlarımı savursam sanki kıyamet
sahned eriyorum her an
çığlıklarım şarkılarım oldu
yüzüm çığlıklarımın yurdu
doğduğum çöller ardımdan gelecekti
ve sen, hep duymalıydın beni*

yüzünle kapladım ruhumu
elbet duyuyorum seni

Şehrazat anlatırken masallarını
abdalım gökyüzünü öğretirken
ve daha ceninken annemin rahminde
duymuştum seni

karanlık yüzümü dönüyorum yokluğa
acı anlamını arıyor
yanı başımda ölüyor o kadın

uzaklara gittim
gittim ve hep aynı yerdeydim
izlerim kaldı toprakta
havada
suda

dünyanın damarlarını dolaştım
döndüm, sana baktım:

görmek
tanrısız bir yalvacın
en umulmadık mucizesiydi ve,

gördüm yüzünü janis
gördüm ve inandım acıya

janis şarkısını söyler:

göz bebeklerim kanıyor
daha iyi görüyorum görmemem
gerekleri
karaşın tenini
yıldızların çaresiz ışıltısını
kahverengi gözlerini umudumun
daha iyi görüyorum

uzat bana ellerini çocuk
saçlarıma dokun
yüzüme bak
ve unutma
tanrı seçti bizi,
kendi yalnızlığını duyurmak için;
aşkı verdi.

*cehennem kimdir demiştiniz?
keder kuşlarını ben de gördüm
ve ne yazık
yıllarca düşünüyordum bir ada'nın
iki yıl önce siyah saçlı karaşın Medusa
karşılardı beni güneşin en son battığı denizde
iki yıl sonra kanatlarıyla sardı en sevdiğim melek
umutsuz tenimi
düşerken karanlığına yitirdiklerimin
gülümsüyordum sevgilimin hayaletine:*

arkaik bir düşü büyütüyorduk
tepedeki kiliseye tırmanıp,
rahabin sakalında dolaşmışık
betondan bir kandili parlatıyorduk
bitsin istemesek de
saatler tükeniyor ve gün bitiyordu
fayton zamanlarıydı
şiirler okumuştuk
ormanın ve faytonun arka koltuğunda
bütün edepsizliklerimizi güzellemiştik
Dante şahidimdir
üçüncü katında göğün
öpmüştüm seni
memelerini sıkıp ellerine akmışım
ağzını ve dilini anlatamazdım ki
hiçbir zaman benim olamayacak kadın
uzaktakim... revanım... dili esrar'lım
kalmanın bütün olasılıklarını deniyorduk
patikaları tükenmişti hayallerin
derin bir uykudaydık sanki
az sonra uyanacak
koca karınlı bir gemiye binecek
ve herkes kendi cehennemine dönecekti

rıhtımda sormuştum sana:
(bir filmin yalancısıydım çünkü)
yarın ne kadar sürerdi ki?
sonsuzluk ve bir gün kadar... demiştin
yanıtın ölüme yakındı
çökelmişti yüreğime
bol ışıklı bir yolda yürümüş
sessizce ayrılmıştık
sonra
hep hayalinle ve sesinle sevişmiş
ağzını ve dilini düşlerken
ruhuna boşalmıştım her defasında
içimdeki ölü ikizim sen miydin
sensiz Bizans'a gidemezdim, biliyorsun
bir kıtayı ötekine ulaştıramazdım
serçeleri eskisi gibi sevemeyecektim
gökyüzüm gittikçe daralacaktı
bulutlarım çürüyecek
gökkuşağım ince hastalıklara tutulacaktı
sensiz, denizi bile ihmal edecektim
her zaman uzaklardaydın
işte yine

g i t m i ş t i n...

janis şarkısını söyler:

gitmekle tükenmiyor hiçbir şey
sözlerini bulsam,
umutlu şarkılar söyleyeceğim
ama senin öykün çocuk
öylesine uzak ki umuda
yüreğinde okyanuslar kabaran
med ve cezirin anlamı birdir
istemesen de vardır aşk
eski zaman mahallelerin
küf kokan cinselliği
lütuftur bugünün azgınlığına

salt ete dönüştü onlar
gidenin ardında umut kalmaz ki
dinle şarkılarımı çocuk, duy beni
ve yüzüme bak, yüzümde
göreceksin, her ne göreceksen

güneş sayfamı aydınlatıyor
gözleri kamaştı sözcüklerimin
çiçekleniyor umutsuzluğum
masmavi ay çiçekleri
Van Gogh kahkahalar atıyor
yolunu yitirdi yalvaçlar
vahiyle çıkılmazda
tanrılar şaşkın
Şehrazat'ı çok özlüyorum
Abdalım üstadımdı aşk yolunda
şimdi ölesiye ıssızım
yalnızken yaptıklarımı kim bilebilir
kafamda bir peruka
alnımda koskoca kara delik
elbet seni duyuyorum janis
kendini kendine kapayan ömrüm
soluklanıyor seni duyduğumda
sen de olmasan
saçlarına dokunma umudum olmasa
yüzün ve şarkıların olmasa...

aynı kabusu gördüğümüz için
karşılaşıp duruyoruz
senden başka kime sarıldıysam janis
hepsi ayazdı,
dostlarım yalancı kırlangıçlar
ne zaman yüzüme baksam
bir kedi ölüyordu o uzak ada'da
yalanlarını yalayıp, utanmıyordu hiç kimseden

söyle janis;
yalancı bir kedinin ihaneti
açıklanabilir mi?

janis şarkısını söyler:

sayıklama çocuk
aşk ve ihanet açıklanamaz ki
sabahın ilk ışığında
gözleri körleşen serçe
şarkısını nasıl söyler ve
neyi düşler
gökkuşağının altında iki gelincik
ölüm tanrının garip şakası
nerede dursak orası sonsuz
cehennemini cennetine bulaştır
dinle yağmurun sözünü
rüzgar sana yalan söylemez
aşk bir kuyudur çocuğum
düşme
eğer düşersen bir tek ay
uzatır sana elini
bütün kemiklerin kırılır
yüreğine batar lir
anıların ve bütün geçmişin
en fazla bir balığın gözyaşlarıdır
okyanus içre gömülür

sessizce uzuyor gece
yakamoz yüklü şilepler yanaşiyor gözlerine
nasılsız sevdiğim sendin janis, çünkü
ben bütün yalanlara inanacak kadar kimsesizdim
bir kez dokunsam sana
menekşe tütsüleri yaksam yüzünde
ay kanamasa
masmavi gülsek
düşlerimiz bizi yağmalamasa...

janis şarkısını söyler:

distorsiyonun gücü aydınlatıyor karabasani
intihar yeminlerini bileyiyor kadınlar
aşk ve ölüm birer mecaz sadece
hayat bırakmıyor esrik ruhlarımızı
hayat bırakmıyor çünkü
sussam büyük günah, konuşsam gayya kuyusu
ordan başlıyorum anlatmaya ve
bağışlıyorum yokluğu

çoğunu anlatmadım daha
gölgesi yitik masallar vardı
gelincik çığlıkları hiç tükenmedi
boyut değiştiren kararsız bir tanrıyı
anlatacaktım bir de
henüz bitmedi şarkılarım

olasılıklar neyi değiştirir janis
köpekler bile yorgun
ay hiç durmadan batıyor
koyu karanlık kutbundayız acının
parfümüne gömüldüğüm kadınlar
yok denizin kıyısında penisimle söyleşiyor
yüzlerine boşalsam yağmur yağacak
içlerine aksam gaip söylenceler
yok kimse anlamayacak bu şarkıları
yakamoza karşı yüzenlerin sözleri bunlar
yüzündeki acı... bir cenindi, nasıl da umutsuz
göbek kordonuna asıyor kendini
ey ipini kendi gerip ufka bakanlar
söylesem size söylerim...
ama susuyorum
dilimi kopardı yalnızlık
ıssızım...

hayta ilkyaz çıldırmış
kumsalda memesini sıktığım bakire
inlemeyi bilmiyor, orgazmı da
ben denizi beklerim janis, çünkü
dalga sesleri biriktiriyorum senin kulakların için
sen şarkılarını söyle
unutma, deniz geceleri de mavidir
ve yakamozdaki gölgeler
trajik

janis şarkısını söyler:

siz, şarkılarımdan anlamayanlar
kahkahalarınız çıldırtıyor beni
sürekli gülüyorsunuz ama niye
çığlığım yüzünüze yapışsa
makyajla gizliyorsunuz
ayın gölgesi lanetlenmiş
inkar ediyorsunuz hep
ihamet tek erdeminiz
güneş doğmamış kıyılarınıza

karanlık saçlarınız kabusudur doğanın
bir tek çocukluğunuzda güzeldiniz
oysa şimdi

kahkahalarınız çıldırtıyor beni

çocukluk şekilsizdir janis
bir asansör düşer durur boşluğa
ay büyücüsü mırıldanır
sevgilim mor denizin kör hıçkırığı
kurşuni ve tuzlu bir damla su
çökeliyor kalbime
karanlık suyu geçerken
ölgün bir erkeklik organı söylediğim her sözcük
vajinasının dudaklarından mehtaba assam o kadını
azalır mı acım
kehanetimin korkusu niye
usun yıkıntıları arasında
orospu olmayı düşleyen bakire
toparla sarkık memelerini
içine almaya çalıştığın hayat
dölüme gizlemişti sırrını
bunca yıl, cömertçe
akmıştım yüzüne doğanın
sırrım sıvılaştı
bırak, saklama artık
doğmamış çocuğunun kanı kokuştur
reçel kavanozundaki hatıralar, kokuştur
elektrik direkleri dördüncü dereceden birer çarmıh
açmazının parametreleri yitik
aşkın arka bahçesinde
umutlar tükendi umutsuzluk da
yolculuğu hiç'e çıktı kavmimim

gezginin dramı devşirilen umududur
bırak, saklama artık
günler... aylar... yıllar
zaman kokuştur

janis şarkısını söyler:

cinnetimin annesi deliriyor
usun yıkıntıları arasında
porno filmler oynatıyor
bir açık hava sineması
alnımızda deli kırlangıçlar
göç yollarını karıştırıyor
düzüşmeler güneşin irincesi
ben yoruldum çocuk
söylediğim her şarkı
ölgün bir vajina
zamanın ırzına geçtiği
kullanılmaktan çürümüş
bিরer aşk artığı

söylediğim her şarkı
gökkuşağının uzak kardeşleri
için, siz de sigara için
yapacak bir şey yok,
öteki ve yılgın dünyayı
lanetliyorum

çiçek çocuklarına bin selam
tenime dokundukça iblisler

haykırıyorum sadece :

saçlarımda tarihin mor yalanları
çellolar ekliyorum çılgılıma ve
çoğul soloları başlıyor gecenin...

dilin gümüştü janis
özünde siyah siyam balıkları güneşlenirdi
dramatik bir kurguydu gözlerin
boş ver janis
zamanın yavşak korkusunu
bir başka günde
dudaklarından öperiz güneşi
çünkü *herkesin bir cinneti vardır*
çünkü düş kalyonunun yelkenleri dolandır herkesin boynuna
yol yoktur yolculuk da
çünkü
şizoid teselliler aramıyorum
çünkü bilemedim;

ah! Bilemedim.

*kaç kişiyiz kendimizde
karabasanlar yaşattım
beni sevenlere,
bir hataydım, besbelli.
İçimdeki ölümden
içimdeki ölümden
içimdeki ölümden ürettim her şeyi.*

çünkü gördüm acıyı,
çünkü görmek
tanrısız bir yalvacın
en umulmadık mucizesiydi

gördüm yüzünü janis
gördüm ve inandım acıya

uzak deniz(ler)in kıyısında
bir deniz fenerine dönüşürken sözcüklerim...

gördüm yüzünü janis

gördüm

ve

inandım acıya

Janis Joplin

(19 Ocak 1943 – 04 Ekim 1970)

**Açılır gecesini inançsızların
Tanrı sarı bir çiçektir
Ormanın içinden atlılar
Geçerken çocuklar ölecektir.**

ÜSTNOTLAR:

çünkü boşlukla kendini kanatan, uzun masalların kısacık uykusuydu: **jazz !**³¹ çünkü karanlığın bile girmeye korktuğu bir şehri geçtim, gölgem olmayınca, ruhum da yalnızdı; uludum.¹

bir gün gelecek, herkes, bütün bunların nedenini, bu acıların neden çekildiğini öğrenecek ve hiçbir şey gizli kalmayacak çünkü...² zaman geçecek, sonsuzca ayrılıp gideceğiz yaşamdan ve yüzlerimiz, seslerimiz, kaç kişi olduğumuz, hepsi unutulacak. ama acılarımız, bizden sonra yaşayacak olanlar için sevince dönüşecek...³

biliyorum konuşmaz deniz, gece konuşmaz, kelimeleri yoktur ölümün; yalnızca hayat seslenebilir, seslenecekse...⁴

ben daha çok taşları mı anlamıştım yoksa? neydi ki ki taş? çakmak taşı, satranç taşı, sapan taşı, gök taşı... reddetmek gerekiyordu kimi taşları ve şeyleri.⁸ sessizce, cehennem kimdir, demiştiniz, keder kuşlarını ben de gördüm oysa.¹⁸ çünkü Aşk'tandı yaram ve ne kadar da güzeldi.⁶ bütün kara parçalarında tek anlamlıydı gözyaşı⁷ ve her anlamın iki katıydı gece.¹³

eski bir duvarda okumuştum: time never dies the circle is not round⁵ ve kimse efendisi olamazdı bir ağacın;¹¹ çünkü bir ağaç gibi tek ve hürdü zaman.¹²

bir denizin çekildiği bütün kıyıları¹⁴ ve doğduğum çöller ardından gelecekti.¹⁶ kendi yalnızlığını duyurmak için; bizi seçmişti tanrı, aşkı vermişti.¹⁷ oysa bütün yalanlara inanacak kadar

kimsesizdim ben.²² ve hüznü veriyordu sevginiz.¹⁵ bilemedim, kaç kişiyiz kendimizde, karabasanlar yaşattım beni sevenlere, belli ki bir hataydım; içimdeki ölümden üretmişim her şeyi.²⁹ ıssız bir köpek leşidir sonuçta aşk;⁹ ritüel bir düzüşme erki ya da.¹⁰

herkesin bir cinneti vardı²⁸ ve açılırdı gecesi inançsızların. tanrı, sarı bir çiçektir. ormanın içinden atlılar geçerken, çocuklar ölecektir.³⁰ çünkü çocukluk şekilsizdir.²⁶ hem, yalnızken yaptıklarımızı kim bilebilir ki?²⁰

aynı kabusu gördüğümüz için karşılaşip dururuz.²¹ ey ipini kendi gerip ufka bakanlar, söylesem size söylerim,²⁴ ama olasılıklar neyi değiştirir,²³ yarın ne kadar sürer? sonsuzluk ve bir gün kadar, değil mi?¹⁹

ah janis, dalga sesleri biriktiriyorum şimdi senin kulakların için.²⁵ bir asansör düşüp duruyor boşluğa.²⁷ **ve yüzleri Janis'in... boşluğa**

DİPNOTLAR:

- (1) - (S.5) Bejan Matur, Onun Çölünde, s.15, Metis Yayınları, Nisan 2002, İstanbul
- (2) - (S.17) Anton Cehov, Bütün Oyunları-II, s.227, Çeviren: Ataol Behramoğlu, Adam Yayınları, I.Basım, 1991, İstanbul
- (3) - (S.17) A.g.e., s.228
- (4) - (S.17) Enis Batur, “Negresco 1915” adlı şiirden
- (5) - (S.19) “time never dies- zaman asla ölmez
the circle is not round-çember yuvarlak değildir”
Milcho Manchevski’nin “Before The Rain” adlı
filmindeki bir duvar yazısı ve film müziklerini yapan
Anastasia adlı grubun bir şarkısının adı.
- (6) - (S.22) Bu dizeler, Furug Ferruhzad’ın Türkçe’ ye
çevrilmiş şiirlerinin yer aldığı “ve yaralarım aşktandır
(Türkçe’si:Haşim Hüsrevşahi, Öteki Yayınevi, I.Basım,
1999,Ankara)” adlı kitabın adından esinlenilerek
yazılmış, okurun bu kitabı “anımsaması” istenmiştir.
Belki de söz konusu abdal Furug Ferruhzad’ın
kendisidir. Kim bilebilir ki?
- (7) - (S.32) Cemal Süreya, “Üvercinka” adlı şiirden
- (8) - (S.33) İlhami Çiçek, Göğekin, s.38, Anısına
Yayımlanmış Kitap
- (9) - (S.35) Serdar Aydın, “Yokluğunda-III” adlı şiirden
- (10) - (S.36) Serdar Aydın, “Yokluğunda –IV” adlı şiirden
- (11) - (S.39) Georges Perec, “Uyuyan Adam” adlı
kitapta(s.30, Metis Yayınları, 2.Basım, Haziran 2000,

Çeviren:Sosi Dolanoğlu) geçen “asla bir ağacın efendisi olamayacaksınız” tümcesini anıştırarak, farklı bir sözdizimiyle kullandım.

- (12) - (S.39) Nazım Hikmet, “Davet” adlı şiirden
- (13) - (S.41) Enis Batur, “Vurgun” adlı şiirden
- (14) - (S.44) Mehmet Taner’in bir kitabının adı
- (15) - (S.45) Kime ait olduğunu bilmediğim, belleğimde kalmış bir dize
- (16) - (S.45) Enis Batur, “Vurgun” adlı şiirden
- (17) - (S.48) Bejan Matur, A.g.e., s.72
- (18) - (S.48) Enis Batur, “Bekleyiş” adlı şiirden
- (19) - (S.50) Theo Angelopoulos’un “Sonsuzluk ve Bir Gün” adlı filminden bir diyalog
- (20) - (S.52) Özer Aykut, Karantina, s.41, Altıkırkbeş Yayınları, I.Basım, Şubat 2007, İstanbul
- (21) - (S.54) A.g.e., s.34
- (22) - (S.56) A.g.e., s.37
- (23) - (S.58) Wong Kar Wai’nin “Aşk Zamanı” adlı filminden bir diyalog
- (24) - (S.58) Edip Cansever, “Eski Bir Takvim İçin Şiirler” adlı şiirden
- (25) - (S.58) C.Hakkı Zariç, “Sıfır ve Güz” adlı şiirden
- (26) - (S.60) Selçuk Yamen, “Trendeki Kentler” adlı şiirden
- (27) - (S.60) A.g.e., bir başka dize
- (28) - (S.62) Betül Tarıman, “ Baba ve Mesel” adlı şiirden
- (29) - (S.64) Ahmet Oktay, “Kaç Kişiyiz Kendimizde” adlı şiirden.
- (30) - (S.67) Hilmi Yavuz, Gülün Ustası Yoktur, Toplu Şiirler-I, s.17, Can Yayınları, 1993, İstanbul
- (31) - (S.69) Ali Hikmet Eren, “jazz dinleyen kedi” adlı şiirden

OKUR İÇİN NOT:

Lise yıllarıydı. Müzikle uğraşan bir arkadaşımın evine gitmiştik. Daha evin kapısından içeri girerken duyduğum bir sesle irkilmıştim. Koridorun ilerisindeki odadan tuhaf, çığlığa benzer bir ses duyuluyordu. Hiçbir şey anlamadığım İngilizce şarkı sözleri ve distorsiyonun keskinliği, beni sesin geldiği noktaya yönlendirmişti. Odadan içeri girdiğimde, arkadaşımın abisinin kanepeye uzanmış olduğunu ve başucundaki teypten müzik dinlediğini gördüm. O ses kasetçalardan çıkıyordu ve beni hipnotize etmişti. Hırıltılı ve çığlık çığlığa şarkı söyleyen bu şarkıcı kimdir, diye sorduğumda, gözyaşlarımı ve ağladığımı fark etmemiştim. Elimde olmadan akan gözyaşlarımı silerken, niye ağladığımı ben de bilmiyordum. Şarkıcının *Janis Joplin*, şarkının ise aslında *Big Mama Thornton*'un lanse ettiği, *Paul Young* ve *Drew Barfield*'a ait “*Ball N'Chain*” olduğunu, Janis tarafından yeniden yorumlandığını söyleyen arkadaşımın abisi, istersem bana bir kaset hazırlayabileceğini söylemişti. Hemen o an, önceki kaset yuvasına boş bir kaset koyarak kaydı gerçekleştirmiştik. Janis'le böylece tanışmıştım ve artık bir kasetim de vardı. O kaset, bir zaman sonra, aşırı kullanımdan dolayı bozulacaktı. Janis ile bu tanışmamızdan sonra, araya hayat girdi ve kasetçalar döneminden; (ah Ahmet Abi, ne güzel zamanlardı o günler ve geçip gittiler hızlıca...), internet çağına ulaştık. Bir

gün, internette dolaşırken Janis'in fotoğraflarına rastlayıncaya kadar, unutmuştum O'nu... Ama İlk fotoğrafları gördüğümde, sesini ilk duyduğum an'a benzer bir şok yaşadım. Bu suretler, o şarkıyı söyleyen kadının bütün varlığını, şarkı söyleme anındaki her halini göze getiriyor ve belki de benim nedenini bilmediğim ağlayışımı, gözyaşlarımın gerekçesini oluşturuyordu. İnanılmaz bir deneyimdi, Janis'in Yüzleri ile karşılaşmam. Janis, bir daha çıkmamak üzere ve yeniden girmişti hayatıma. Kısa bir zaman sonra, fotoğrafların yarattığı gerilim ile ilk dört dizeyi yazdım:

**'görmek
tanrısız bir yalvacın
en umulmadık mucizesiydi**

**gördüm yüzünü janis
gördüm
ve inandım acıya'**

Sonrası, kendiliğinden "geldi." İşte bu uzun şiir ve kitap, böylesi bir deneyim içerisinde yazıldı. Yazım sürecinde birçok yoldaş edindim; onların dizeleriyle, sözcükleriyle hemhal oldum ve kendi şiirime kattım. En sondaki kolaj metin, bu hemhal oluşun sonucunda, şiir boyunca bana eşlik eden Öteki Tinleri, yoldaşlarımı selamlamak ve kaynakçaları, ki alıntıların geçtiği yerlerde, italik kullanım dışında, hiçbir vurgu yapılmadı ve ortaklaşan bu halet-i ruhiyenin dipnot bilgisiyle zedelenmemesi sağlanmış oldu, belirtmek için yazıldı. Sevgili dostum ressam Tayyar Eren, bu uzun şiiri okurken kendi özgün çizgileriyle Janis'in suretlerini göze getirdi, desenler çizdi. Bu desenler, şiirin aurasıyla bütünleşerek poetik algının görsel derinliğini ve çağrışımsal anlamların çoğullaşmasını sağladı.

Ancak Janis'in Yüzleri'nin kitaplaşması, yılları bulan ayrı bir muamma ve serüven oldu. Her ne olursa olsun, Janis'in Yüzleri'ni yazmış olduğum ve okuruyla buluşturabildiğim için, bahtiyarım. Janis ile Ben arasındaki "çekim", bu kitapla Öteki Tinlerini arıyor.

Janis'in Yüzleri, bir okuma tiyatrosu metni de olabilir aynı zamanda. Kurgu, mutlak karanlık bir salonda, farklı seslerin şiir bölümcelerini okuduğu ve belki bir tek, belki birden çok desenin sahneye yansıtıldığı, oyuncu, dekor vb. hiçbir unsurun olmadığı, şiiri seslendirenlerin görünmediği, seslerin karanlıktan geldiği bir sahneleme deneyimi olarak gerçekleştirilebilir. Ya da böylesi bir sahnelemeyi gerçekleştirmek isteyenlerin farklı önerileriyle yeni kurgular yapılabilir.

Ve şimdi söz, şiirde... Biz buradayız, bekliyoruz...

